

allermindst en Havn, som Rigsdagen egentlig har noget at gøre med. Det eneste Baand med Hensyn dertil er, at der ved Lov af 31te Marts 1864 er fastsat en Slags Havneafgifter, som der dog ved Lov af 1874 er givet særlig Bemyndigelse for Ministeren til at gøre Undtagelser fra o. s. v. Havnens Bestyrelse bestaar af et Havneraad og en Havneforvalter. Havneraadet bestaar af Kjøbenhavns Overpræsident som Formand, tvende efter Indenrigsministerens Indstilling af Kongen bestilte Medlemmer og 6 Medlemmer, som vælges af Kjøbenhavns Borgerrepræsentation i og udenfor dens Midte, det er altsaa 9 Medlemmer. Det er Havneraadet, hvis Formand er Kjøbenhavns Overpræsident, som i dette Embede er bestillet af Kongen, og dertil komme saa 2 Medlemmer, bestilte af Kongen, og 6 Medlemmer, valgte af Borgerrepræsentationen i Kjøbenhavn. Det er Havneraadet. Havneforvaltningen føres ifølge samme Lovs § 4 af Havnekaptajnen, som udnævnes af Indenrigsministeren efter Havneraadets Forslag. Men egentlig som Toppunktet paa det hele ser jeg ikke rettere, end at det vil vise sig faktisk at være Tilfældet, at det er Indenrigsministeren, der er den almægtige paa dette Omraade. Selv om Havnekaptajnen er enig med de andre, men Ministeren ikke, antager jeg, at han kan sige: Der skal Skabet staa! Der er jo Vedtægter og bestemte Regler for Affattelsen af Vedtægter. Revision o. s. v., men naar Budgettet er affattet og indstillet til Ministerens Approbation, antager jeg efter den Myndighed, som er givet ham, at han kan fordre det anderledes og det og det indført. Men den højtærede Minister har med Hensyn til denne Del af sit Embede intet særligt Ansvar overfor Rigsdagen. Han har et almindeligt politisk Ansvar, men de Herrer se jo, at et almindeligt politisk Ansvar under Forhold som disse gælder til Vandsbeck. Paa den Tid, denne Lov blev affattet, kunde Rigsdagen troste sig med, at hvis Indenrigsministeren indenfor den Bemyndigelse, han havde til at styre Kjøbenhavns Havnevæsen, handlede mod Statskassens Interesse eller imod de offentlige Interesser paa en saadan Maade, at man var berettiget til at gøre Indstilling derimod, kunde man møde vedkommende Minister i hans øvrige Embede og derigennem absolut fremkalde et Ministerskifte. Ogsaa

paa dette Omraade gjaldt jo den offentlige Menings Magt gennem Rigsdagen. Men efter Forholdene nu er det jo et tilbagelagt Stadium; i den Henseende staa vi slet ikke anderledes, end i Mandarinernes Land, jeg mener i Kinesien. Og da vil jeg sige Dem, at naar jeg ser paa Kjøbenhavns Havnebestyrelse, saa ser jeg en Forbindelse af en raadgivende kommunal Forsamling eller Komite og en Minister, som tager Bestemmelse, og som kan afskedige, i alt Fald med kort Barsel, den af ham selv udnævnte Havnekaptajn, hvis han ved Forvaltningen af Havnevæsenet ikke behager ham. Vil man sige, at det dog faktisk er saa, at Havneraadet har mere Indflydelse, end jeg har tillagt det, og for saa vidt ogsaa Ministeren mindre, nu vel, saa kan jeg ogsaa bruge denne Indvinding. Skulde dette være Tilfældet eller faktisk blive Tilfældet for Havnebestyrelsens Vedkommende, vil det altsaa i samme Grad sige, at det er en kommunal Indflydelse, som raader for disse Forhold, og altsaa ogsaa raader for samtlige disse Anlæg. Derved vilde disse Ofre, som anvendes her, enten fra Statens Side eller fra anden Side, kunne blive borte for os, uden at vi kunde skride ind, naar de ikke forrentede sig. Det gør ikke Sagen i mindste Maade bedre, at Havneraadets Flertal er valgt af Kommunen; thi have vi langt til en konstitutionel Minister her til Lands, have vi endnu meget længere til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Det er altsaa ved Foranstaltninger af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, at denne Sag skal udføres og for Kjøbenhavns Havnevæsens Regning. Naar nu den Institution med Hensyn til Lovforlaget stod ligesaa uberørt og ligesaa lidt gørende Fordring paa Statskassen, som Landets Repræsentation har Indflydelse paa den, ja saa kunde vi komme nemt ud af det. Men den Forrentning, som her forlanges, den forlanges gjort af Statskassen men forvaltet af en Bestyrelse, som Staten ikke har det mindste at gøre med, men paa hvis Bestemmelser det beror, om Staten faar en Dre tilbage af de Penge, den har anvendt. Jeg henstiller dette til bevillig Overvejelse, og jeg vil endogsaa nære den Dre, at alle, som have Interesse for Frihavnen, vilde komme til at stille det Spørgsmaal, om det da vil være forsvarligt at gaa ind paa en Lov med denne Affattelse